

Gonneke Huizing

Voetbalstrijd,
kopkansen en
#blundertweets

*Dit boek kan in 2014 worden gekozen door
de kinderjury en in 2015 door de Jonge Jury
www.kinderjury.nl - www.jongejury.nl*

Omslagontwerp: b'IJ Barbara

Illustraties binnenwerk: Saskia Halfmouw

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

© Gonneke Huizing, 2013

ISBN E-boek 9789025112578

NUR 283

www.gonnekehuizing.nl

www.uitgeverijholland.nl

*Met dank aan Renco van Eeken, Frank Vermeulen en Aline Zantinge
voor hun deskundige voetbaladviezen*

DIT BEN IK:

@nigeldropkicks

Voornaam: Nigel
Achternaam: Ghali
Jarig op: 27 februari
Geboorteplaats: Cairo
Woonsituatie: in Nederland met mijn moeder én mijn vader,
mijn broertje Noah en mijn babyzusje Kimmie
Mijn hobby's zijn: voetballen, computeren en mijn logboek
bijhouden
Mijn sport is: voetbal
Ik eet het liefst: patat en pizza
Mooiste kleur vind ik: blauw
Mijn lievelingsdier is: krokodil
Het dier dat ik haat: haai
Leukste schoolvakken: Nederlands en science
Ergste vak: tekenen (kan ik dus echt niet) en wiskunde
(komt door Frankenstein)
Ik houd van: voetbal, voetbal en nog eens voetbal
Mijn beste vrienden zijn: Thijs, Steven en Tom van school;
Corneel, Rowan (!) en Mitch van voetbal
Ik ben verliefd op: Een beetje op Luna misschien, maar meer nog
op Fleur
Ik heb 'n bloedhekel aan: mijn kamer opruimen

Wat ik wens: Mijn geheime wens is uitgekomen, want mijn vader en moeder zijn weer bij elkaar; echt helemaal super! Mijn liefste wens is profvoetballer worden en daar ga ik alles aan doen dit jaar.

VRIJDAG 13 JULI

Vandaag is een topdag want mijn gips is eraf gegaan en de dokter is tevreden. Meer dan tevreden zelfs. De breuk is heel mooi aan elkaar gegroeid. Mijn voet is weliswaar nog stijver dan stijf, maar dat is normaal, vol-

gens de dokter. Ik heb oefeningen gekregen om mijn enkel weer soepeler te maken. Die moet ik drie maal per dag doen. Reken maar dat ik dat ook ga doen, want die enkel moet en zal straks, als het nieuwe voetbalseizoen begint, weer helemaal oké zijn. De dokter zegt dat het toch zeker nog zes weken duurt voordat ik mijn enkel weer redelijk goed kan belasten en drie maanden totdat ik hem weer volledig normaal en pijnvrij kan gebruiken. Nou dat mag wat mij betreft allemaal wel wat sneller.

Maar man o man, wat ben ik blij. Ik was het zo ongelooflijk zat om met die poot in het gips te zitten. En ik maakte me ook best veel zorgen. Ik googlede af en toe op gebroken enkel en wat ik dan allemaal las... nou, daar werd ik niet vrolijk van.

Tuurlijk probeerde ik mijn conditie wel op peil te houden, maar da's best moeilijk. Nooit geweten hoeveel je je enkel belast bij alles wat je op conditiegebied doet.

Nu ga ik in elk geval lekker los op de crosstrainer. Die hebben we sinds een maand op zolder staan want mama wil haar figuur terug. Domme uitdrukking, je figuur terugwillen, maar mama zegt het. Die is na de geboorte van Kimmie wat dikker geworden. So what, denk ik dan, maar mama vindt het heel erg. Die wil die extra kilo's zo snel mogelijk weer kwijt en 'crosst' elke dag minstens een half uur. Ik heb me voorgenomen dagelijks een uur te 'crossen'. Baas boven baas.

Voor mij is het boffen dat we ineens een crosstrainer thuis hebben, want het is een echte conditietrainer met minimale belasting voor enkels en knieën.

Mijn computer gaf met een bliep aan dat er een mail binnenkwam. Vast en zeker van papa. Ik had hém gisteravond een mail gestuurd dat ik over was naar atheneum 2.

Papa was alweer meer dan vier weken in Egypte en misschien wist hij nu eindelijk ook wanneer hij weer naar huis kwam. Verwachtingsvol opende ik mijn mail.

Van: cairomail@yahoo.com **Aan:** Nigel@hotmail.com

Onderwerp: Re: Hoera, ben over!

Lieve Nigel,

Top dat je over bent, maar ik had niet anders verwacht eigenlijk.

Hoe voelt je enkel zo zonder dat gips? Raar en stijf zeker. Ik ken het gevoel, jaren en jaren geleden heb ik ook eens mijn been gebroken.

Neem van mij aan, je went supersnel aan weer een gipsloos pootje.

Je vraagt wanneer ik naar huis kom. Nou Nigie, ik ben op dit moment op het vliegveld en ik vlieg vandaag nog terug. Gelukkig is de situatie in Egypte weer wat rustiger, maar ik maak me wel zorgen over opa en oma en natuurlijk ook over de rest van de familie.

Als je morgenochtend wakker wordt, ben ik er weer. Houd je het nog even geheim voor Noah? Anders doet die geen oog dicht. Dag grote zoon.

Tot morgen.

Papa

Wow, echt te gek dat papa er morgen weer is. Ik denk dat ik ge-

woon niet ga slapen, want papa komt dus vannacht thuis. Hoe gaaf is het dan om nog wakker te zijn en hem als eerste te zien!

MAANDAG 13 AUGUSTUS

Tjeez, ik dacht dat ik vorig jaar met dat haaienalarm wel genoeg spanning aan zee had gehad, maar dus niet. We zaten nu weliswaar niet aan de Egyptische kust, maar gewoon aan de Nederlandse, dus voor haaien hoefden we niet bang te zijn, maar wel voor een belachelijk sterke stroming, zo bleek.

Papa en mama hadden voor drie weken een huis gehuurd bij Egmond aan Zee en we hadden een heel relaxte vakantie. Ook wel een beetje saai en ik voelde me vaak behoorlijk geïrriteerd omdat ik nog steeds niet echt kon voetballen. Natuurlijk deed ik af en toe toch stiekem iets met de bal, maar dan voelde ik m'n enkel en dat ergerde me mateloos. Het ging me allemaal veel te traag. Rotenkel! Rot Diego. Aan hem had ik dit grapje te danken. De loser. Omdat hij het niet kon verdragen om een rode kaart te krijgen, moest hij mij zo nodig nog even onderuit trappen voordat hij het veld verliet. En nou zat hij daar in Argentinië een beetje de mooiweervoetballer uit te hangen en ik zat hier te zwoegen en te zweten om mijn conditie weer op peil te brengen.

Bijna elke ochtend ging ik een paar uur naar de sportschool om aan mijn conditie te werken. De fysio bij wie ik, op aanraden van trainer Dave, vlak nadat mijn enkel uit het gips was gekomen was geweest, had gezegd dat ik voor mijn conditie vooral moest fietsen en roeien en crosstrainen. Verder had de fysio ook nog oefeningen voorgeschreven om mijn spieren all over te versterken. Dave kende in Egmond een sportschool waar ik

onder begeleiding kon trainen, een soort tienerfitness. Daar moest ik van hem heen, omdat hij bang was dat ik zou overdrijven als ik in mijn eentje los ging.

‘Ik ken jou,’ had hij gezegd. ‘Jij wil het liefst in een week doen waar een ander vier weken over doet. En ik heb plannen met jou.’

‘Plannen, wat voor plannen?’ wilde ik natuurlijk weten.

‘Eerst die enkel weer oké,’ had Dave me afgekappt, ‘daarna praten we verder.’

Hoe ik ook vroeg en hoe ik ook viste, Dave hield voet bij stuk en zei niks. Echt zó dom en zó flauw. Zeg dan gewoon niks.

Natuurlijk was ik zwaar nieuwsgierig, en dagdroomde ik erop los. Misschien had hij wel een voetbalstage voor mij geregeld voor komend jaar. Ik zag mezelf al voetballen bij Jong Oranje of op zijn minst bij een BVO (betaald voetbal organisatie).

’s Middags zat ik meestal wat te computeren en bij mooi weer gingen we naar het strand. Jammer genoeg was het niet zo heel vaak mooi weer, maar afgelopen weekend was er een hittegolf begonnen en het was meteen loei- en loeidruk op het strand.

Toen ik vandaag om twaalf uur de sportschool verliet, had ik behoorlijk de smoor in. Ik had me voluit in het zweet gewerkt, maar dat was niet het probleem. Ik had nu eindelijk wel eens willen beginnen met een looptraining. Daar wilde Jamie, de instructeur, echter nog niets van horen.

‘Je enkel moet eerst nog wat stabielere zijn,’ had hij gezegd. ‘Nog zeker een weekje wachten.’

Een weekje wachten. Wat een flauwekul. M’n enkel is stabiel genoeg, maar ik kon hoog springen, ik kon laag

springen, nou ja bij wijze van spreken dan, Jamie hield voet bij stuk. Zó waardeloos.

Papa en Noah zaten op ons vaste plekje op het strand onder een felblauwe parasol. Mama en Kimmie waren alweer naar huis, want volgens mama is de zon tussen twaalf en drie op z'n sterkst en niet goed voor de tere babyhuid. Ook niet als je in de schaduw zit.

Ik plofte naast hen in het zand en trok m'n schoenen uit die boordevol zand zaten.

Papa had lekkere broodjes in de koelbox en natuurlijk heel veel gekoeld drinken.

'Ging het een beetje?' Papa haalde een paar broodjes tevoorschijn.

'Tuurlijk.'

'Ook met je enkel?'

'Met mijn enkel gaat het vet goed.'

'Denk erom, niet forceren.'

'Neeheee,' zei ik een beetje geïrriteerd. 'Je lijkt Jamie wel. Die zegt ook steeds dat ik niks mag forceren. Houd erover op!'

'Wat héb je?' vroeg papa.

'Ach dat gezeur steeds. Ik voel het zelf het beste, hoor.'

'Tuurlijk,' suste papa, 'dat weet ik wel, maar...'

'En ik wil gewoon beginnen met hardlopen, maar Jamie zegt dat ik nog moet wachten. Dat slaat echt nergens op.'

'Tuurlijk wel,' bemoeide Noah zich ermee. 'Hij is toch de fysio.'

'Boeie,' zei ik, 'en hij is de fysio trouwens niet, hij is maar een sportschoolinstructeur. Dus.'

Noah stak zijn tong naar me uit.

'Baby!'

'Stommerd!' Noah maakte een schoppende beweging met zijn

voet, waardoor het zand papa en mij om de oren vloog. 'Ik ben geen baby, loser. Kimmie is een baby.'

'Zeg,' zei papa een beetje boos. 'Er wordt hier niet gescholden, goed begrepen? Nigel zegt geen baby en Noah zegt geen stommerd en loser. En Nigel, als je zo blijft zeuren dan stoppen we met die fitness. Spaart me meteen flink wat euro's uit.'

Ik had zin om Noah een echte rotschop te verkopen, maar ik beheerste me. In plaats daarvan sprong ik op en ging ervandoor.

'Waar ga je heen?' riep papa me nog na, maar ik deed alsof ik niets hoorde.

Ik slenterde langs de zee. Zou ik gewoon zelf aan een looptraining beginnen? Op internet zou ik wel een goed schema kunnen vinden en die enkel kon zo langzamerhand echt wel wat hebben. Ja, dat was misschien wel een goed idee. Ik voelde het zelf heus het beste. Ik zou zelfs nu al wel even kunnen proberen. Heel voorzichtig zette ik het op een sukkeldrafje.

Na een poos kwam ik op een rustig stuk strand en passeerde een klein blond meisje, dat met een emmertje en een schepje aan de waterkant zat te spelen. Ze had knaloranje bandjes om haar armen.

Die enkel, mijmerde ik verder, was weliswaar nog een beetje stijf en zo, en 's avonds als ik naar bed ging was ie wat dikker dan normaal, maar als ik nou echt héél voorzichtig deed, dan... Ik werd opgeschrikt door een luid gegil. Vanaf de duinrand kwam een meisje over het strand met zwaaiende handen naar de waterkant gerend. 'Tamara, Tamara!' gilde ze.

Ik keek om me heen en zag hoe het kleine blonde meisje een stukje de zee was ingelopen met haar emmertje in de hand, blijkbaar om hem te vullen. Toen ze zich bukte, gebeurde het.

Ze verloor haar evenwicht en werd meteen door het terugstromende water meegesleurd. In een mum van tijd was ze tientallen meters de zee in.

Ik bedacht me niet en trok een sprintje. Au, er ging een gemene pijnscheut door mijn enkel, maar daar kon ik me nu niet om bekommeren. Even flitste het door me heen dat Jamie waarschijnlijk toch gelijk had. Toen ik tot over mijn knieën in het water stond, dook ik naar voren en begon zo hard mogelijk te crawlen. Pfff, wat dreef dat kind snel af. Opeens voelde ik de stroming die daar schuldig aan was. Het was een sterke landafwaartse onderstroom waarin ik terecht was gekomen en ik voelde even paniek. Hier zou ik nooit of te nimmer meer tegenin kunnen zwemmen. Hoe kwam ik dan straks weer op het strand? Ik zette mijn verstand op nul. Eerst dat kleine meisje. Ik schoot al crawlend als een pijl uit een boog vooruit, gebruik makend van de zeeinwaartse stroming. Na een slag of tien keek ik weer en zag hoe het kind een paar keer kopje onder ging, maar ook steeds weer omhoog floepte.

Het was nu nog maar een paar meter en even later pakte ik haar bij haar pols. Gelukkig waren hier de golven niet meer zo hoog dat ze over ons heen spoelden. Het meisje huilde met haar mond wagenwijd open en ze kokhalsde. Haar handen klauwden in mijn borst en in mijn gezicht.

‘Stop daarmee!’ Al watertrap-pelend tilde ik haar een stukje omhoog. ‘En luister.’

Van luisteren kwam nog niet veel, want ze krabde me in mijn gezicht in een po-

ging zich aan me vast te klampen.

Ik draaide haar met de rug naar me toe en sloeg mijn linkerarm om haar heen. Met mijn hand hield ik haar twee handen vast zodat ze me niet meer kon slaan of krabben. Erg zwaar en sterk was ze gelukkig niet. Ik merkte dat haar bandjes ervoor zorgden dat ik ook makkelijker boven water bleef. Wat een geluk dat ze die om had.

‘Niet huilen,’ zei ik. ‘Ik zorg ervoor dat je niet meer kopje ondergaat.’

Het wilde, paniekerige huilen bedaarde langzaam, maar haar lijf schokte van de lange ongecontroleerde snikken.

De stroming trok nog steeds aan ons, maar al niet meer zo sterk als een stuk terug. Ik probeerde op een rijtje te krijgen wat ik bij aardrijkskunde geleerd had over stromingen. Eb en vloed, ja dat wist ik en ook dat er bij eb soms een hele sterke onderstroom is in een soort van geul tussen twee zandbanken in. Daar moest ik uit zien te komen. Ik probeerde op mijn rug een stukje naar links te zwemmen. Het ging moeizaam, maar het lukte. Ik voelde dat de stroming nog zwakker werd. Volgens mij was ik eruit! Ik keek naar de kust. Wat waren we ver afgedreven. Ik begon terug te zwemmen.

Het meisje was nu rustig en bewoog nauwelijks. ‘Mama, mama, mama,’ jammerde ze zachtjes.

Ik stopte om te kijken of we een beetje opschoten. Het leek wel alsof de kust nauwelijks dichterbij kwam. Hopelijk had iemand de mensen van de reddingsbrigade gewaarschuwd.

Ik voelde dat ik moe werd, maar daar kon ik niet aan toegeven. Ik moest verder, ik had geen keus.

Met de moed der wanhoop sloeg ik mijn benen uit en probeerde ze zo krachtig mogelijk te sluiten. Ik werd misselijk van de inspanning die het me kostte om vooruit te komen.

Een luid geronk deed me weer kijken. Het was een knaloranje waterscooter die over het water stuiterend in onze richting kwam. Meteen gevolgd door een tweede.

Ik slaakte een diepe zucht.

Zo'n tien meter bij ons vandaan minderden ze vaart. Ze veroorzaakten veel golfslag waardoor het water in ons gezicht spatte. Het meisje begon opnieuw te huilen.

'Stil maar,' suste ik, 'kijk, we worden gered.'

'Heey,' schreeuwde een van de twee mannen op de waterscooters. Hij had een oranje zwemvest aan en een oranje helm op, net als zijn collega. 'Houd vol!' Hij kwam heel voorzichtig dichterbij. 'Kun je me die kleine aangeven?'

Met een enorme krachtsinspanning tilde ik het kleine meisje zo hoog mogelijk uit het water. De man greep haar bij haar armen en zette haar tussen zijn benen voor zich.

'Nu jij!' De andere man was inmiddels ook genaderd. 'Probeer er aan de achterkant op te klimmen.'

Ik zwom met trillende ledematen naar de achterkant. Ik voelde nu opeens ook weer dat mijn enkel pijn deed. Die had ik natuurlijk behoorlijk geforceerd. Het lukte me om erop te klimmen met aan elke kant van het zadel een been. Ik zat stijf tegen de man aangeklemd.

'Gaat het?' vroeg hij.

Ik knikte. Mijn tanden klapperden tegen elkaar ondanks de hitte en in mijn enkel zeurde de pijn. Niet heel erg, gelukkig. Ik draaide voorzichtig een paar rondjes met mijn voet, zoals mijn fysio me dat geleerd had.

‘Ga je niet flauwvallen?’

‘Nee,’ zei ik een beetje buiten adem.

Met een rustige gangetje voeren we terug. Op het strand dat een kwartier daarvoor nog zo rustig was, had zich een groep mensen verzameld. Het meisje dat zojuist zo hard geroepen had, stond vooraan onbedaarlijk te snikken. ‘O Tamara, je mocht niet alleen de zee ingaan! Dat mocht niet! Dat wist je toch wel?’

‘Ik moest water hebben voor mijn bad,’ zei Tamara verontwaardigd. Ze zag heel wit en ze bibberde. ‘En jij lag alleen maar te lezen.’

‘Waar zijn jullie ouders?’ vroeg een van de mannen van de reddingsbrigade.

Het meisje snoof een paar keer en haalde toen haar schouders op. ‘Ze wilden wandelen en toen zei ik dat ik wel even op Tamara zou passen. Ik kon toch niet weten dat...’ Ze begon opnieuw te huilen.

De man van de reddingsbrigade legde even zijn hand op haar schouder. ‘Hoe heet je?’

‘Elvi,’ snikte ze.

‘Nou Elvi, het is niet jouw schuld,’ zei de man. ‘Hoe oud ben je? Tien, elf?’

‘Negen.’

‘Nou, daarom. Je bent nog veel te jong om in je eentje voor je zusje te zorgen.’

‘Hadden je ouders maar niet moeten gaan wandelen,’ voegde ik eraan toe. Ik moest denken aan die keer dat Noah vuurwerk opgeraapt had en gewond was geraakt. Ik had me zó schuldig gevoeld, helemaal omdat papa eerst gezegd had dat het mijn schuld was, maar daarna ook weer dat dat dus niet zo was.

Elvi werd wat rustiger.

Er kwam over het strand een jeep van de reddingsbrigade aangereden die vlak bij ons stopte. Een man en een vrouw sprongen eruit.

‘Alles onder controle hier?’ vroeg de vrouw.

De twee mannen van de waterscooters knikten.

‘De ambulance staat al te wachten,’ ging de vrouw verder.

Daarop begon Elvi opnieuw te snikken.

‘Je zusje gaat voor controle naar het ziekenhuis,’ zei de vrouw vriendelijk. ‘Voor alle zekerheid. Ga jij maar met haar mee en geef mij het telefoonnummer van je ouders. Weet je dat?’

Het meisje knikte.

Toen ze weg waren, ging een van de mannen in de auto zitten om te bellen met de ouders van het meisje.

De vrouw richtte zich tot mij. ‘Hoe is het eigenlijk precies gegaan?’

Ik vertelde wat er gebeurd was.

‘Die kleine is in een mui* terechtgekomen,’ zei een van de twee mannen die meegeluisterd had. ‘Ze heeft geluk gehad dat jij er was.’

‘Onbegrijpelijk, die ouders,’ meende de vrouw. ‘Onbegrijpelijk en onverantwoord.’

‘Waar moet jij naartoe?’ vroeg ze aan mij.

Ik vertelde dat wij ongeveer een half uur lopen terug zaten.

De man die in de jeep had getelefoneerd, kwam weer naar buiten. ‘Ze gaan meteen naar het ziekenhuis.’

‘Waren ze boos?’ vroeg ik.

‘Nee, dat geloof ik niet. Ze zijn zich doodgeschrokken, dat wel.’

** Een mui is een snelle zeeinwaartse stroom water die loodrecht op de kust staat*

De vrouw deed de achterdeur van de jeep open en pakte een deken. ‘Sla deze maar om en stap in, dan brengen we je even.’ Ik ging op de achterbank zitten en het was gek, maar mijn benen trilden nog steeds en ondanks de warmte voelde de deken prettig, beschermend.

In de auto noteerden ze ook mijn telefoonnummer en toen reden we over het harde zand langs de vloedlijn terug. De zon scheen fel in mijn gezicht en de wind blies mijn haren naar achteren.

Ik keek achterom en zag hoe de banden sporen achter lieten in het natte zand. In een mum van tijd waren we bij onze plek. Net op tijd, want de mobilfoon begon te kraken. Er kwam een melding binnen van een jongen die vastzat in een kuil. Het leek behoorlijk ernstig want hij had ademhalingsproblemen.

Papa was natuurlijk stomverbaasd dat ik uit de jeep stapte en Noah riep dat hij het gemeen vond en ook een ritje wilde maken. De mensen van de reddingsbrigade hadden geen tijd meer om nog met papa te praten en stoven er vandoor, op weg naar de jongen in de kuil.

DINSDAG 14 AUGUSTUS

Vanochtend werd ik zoals elke ochtend om half acht gewekt door het alarm op mijn mobiel. Ja, dat is vroeg voor de vakantie, maar ik wilde op tijd in de sportschool zijn.

Ik was nog best moe, want het had vannacht ontzettend gestormd en geonweerd.

Voorzichtig bewoog ik mijn enkel en draaide een paar rondjes om hem los te maken. Gelukkig voelde ik geen pijn meer.

Gisteravond wel, en om eerlijk te zijn, behoorlijk ook. En bij het naar bed gaan had ik gezien dat ie weer een stukje dikker was. Dat had ik natuurlijk niet tegen papa en mama gezegd. Nee, want dan had ik meteen minstens een hele week rust moeten nemen. Nou, dacht het toch echt niet.

Ik had hun natuurlijk het hele verhaal in geuren en kleuren uit de doeken gedaan en vooral mama was verbijsterd.

‘Jongen toch, je moet voorzichtig zijn,’ had ze gezegd.

‘Bedoel je dat ik dat kind maar had moeten laten verdrinken?’ stoof ik op.

‘Nee,’ zei mama een beetje ongelukkig. ‘Natuurlijk niet. Maar, maar, je had wel dood kunnen zijn.’

‘Ja,’ had ik laconiek gezegd, ‘makkelijk. Maarreh... ik ben het niet.’

‘Doe je nu zo stoer of ben je zo stoer?’ had mama gevraagd.

‘Ik bén zo stoer,’ had ik gezegd.

En toen had mama gelachen en me geknuffeld.

Pff, moeders...

Papa was trots op me en Noah was nog trotser. Die had de hele avond gezongen. Nigel is een held! Nigel is een held.

Van loser tot held! Haha.

Om een uur of negen hadden de mensen van de strandwacht nog gebeld om te vragen hoe het met me ging en om te vertellen dat Tamara alweer thuis was. Gelukkig maar.

‘Hoe is het met die jongen in de kuil?’ had ik nog gevraagd.

Ze hadden geantwoord dat die jongen met ernstige hartritme-stoornissen in het ziekenhuis was opgenomen. Heftig hoor.

Beneden zat papa met Kimmie op mij te wachten. Kimmie is inmiddels alweer twaalf weken oud. Niet dat ik dat bijhoud, maar mama zegt het voortdurend: ‘Wat gaat de tijd toch snel, nu is ze alweer vijf weken, zes weken, zeven weken, acht, negen en

nu dus twaalf weken. Lekker logisch. Van mij of Noah zegt ze dat nooit. Ik ben in elk geval al dertien keer tweeënvijftig weken oud en dan nog een aantal weken natuurlijk. Volstrekt oninteressant, maar bij een baby is dat dus héél anders, blijkbaar. Elke ochtend is Kimmie al om half zeven wakker en dan geeft mama haar de borst. En daarna heeft Kimmie geen zin meer om te slapen, althans niet meteen.

Papa had de ontbijttafel gedekt en Kimmie lag op haar wipstoeltje midden op tafel tevreden om zich heen te kijken. Toen ze mij zag begon ze met haar armpjes te zwaaien en kleine geluidjes te maken. Dat doet ze sinds drie dagen en dat is best wel geinig.

Ik deed heel voorzichtig ‘daar komt een muisje aangelopen’. Kimmie lachte met haar mond wagenwijd open.

‘Waar is Noah?’ vroeg ik.

‘Die slaapt nog. Hij is vannacht lang wakker geweest door het onweer en is pas om een uur of zes weer in slaap gevallen.’

Ik smeerde een boterham en papa dronk koffie terwijl hij de krant las op zijn iPad.

‘Moet je dit eens horen,’ zei hij, ‘wat er hier staat bij het plaatselijke nieuws.’

‘Wat dan?’ vroeg ik nieuwsgierig.

Papa begon te lezen:

Calamiteitenweekend

Het warme weer van afgelopen weekend waarbij sprake was van tropische temperaturen bezorgde de strandwachten veel werk. Zesennegentig keer moesten zij in actie komen voor calamiteiten van velerlei aard.

Er werd 67 keer eerste hulp verleend (kwallenbeten, wespensteken, schaafwonden, verstuurkte enkels en dergelijke) en er werden 12 verdwaalde kinderen met hun ouders herenigd.

Door de stevige afluandige wind kwamen 7 watersporters, ondanks herhaalde waarschuwingen van de strandwacht, in de problemen. Ze zijn met een reddingsboot weer aan land gebracht.

Door de wind in combinatie met een sterke stroming raakten 9 zwemmers in nood. De jongste was een meisje van vier dat aan de vloedlijn speelde en door de sterke stroom werd gegrepen. Door daadkrachtig ingrijpen van een dertienjarige jongen werd het ergste voorkomen en kon de reddingsbrigade beide kinderen later veilig aan land brengen. Alle drenkelingen zijn met de schrik vrijgekomen.

Een tienjarige jongen ligt nog in kritieke toestand in het ziekenhuis. De jongen had zich staand in een diepe kuil laten zakken en deze vervolgens tot aan zijn schouders laten dichtgooien door zijn vriendjes. Het losse zand kwam bij elke ademhaling strakker tegen zijn borstkas waardoor de jongen steeds moeilijker kon ademen. De strandwacht was snel ter plaatse en wist de jongen met hulp van omstanders uit te graven. De jongen bleef bij kennis, maar is met ernstige hartritmestoornissen per traumahelikopter naar het ziekenhuis gebracht.

Papa keek op.

‘Mag ik zien?’ vroeg ik.

Papa legde de iPad voor me neer en ik las het artikel.

‘Wow!’ Ik begon het voor de tweede keer te lezen. ‘Ik wist niet dat de strandwacht het zó druk heeft, altijd.’

‘Niet altijd waarschijnlijk, maar wel in een weekend als dit, waarin én de temperaturen zó hoog zijn én de wind ook nog eens aflandig is. Je hebt het goed gedaan, Nigie. Ik ben echt trots op je.’

‘Ja,’ zei ik. ‘Ja. Ik eigenlijk ook wel.’

Nu achteraf vond ik het ook wel een dapper avontuur, maar toen ik gisteren in het water lag niet. Toen had ik nergens anders aan gedacht dan zo snel mogelijk bij dat kind te komen. En toen ik haar had, dacht ik alleen maar: hoe kom ik weer veilig en wel bij het strand. Maar het was gelukt. Happy end.

Toen ik rond twaalfen aankwam bij het vakantiehuis - het mooie weer was inmiddels helemaal omgeslagen, dus geen strand vandaag - kwam het geluid van vreemde stemmen me in de gang al tegemoet. Nieuwsgierig duwde ik de kamerdeur open. Tot mijn verbazing waren Noah en Tamara samen met de lego aan het spelen, hing Elvi over de box waarin Kimmie lag te kraaien en zaten op de bank een man en een vrouw.

Tamara keek op. ‘Dat is ’m mam, dat is die jongen die bij mij in de zee was.’

‘Die jongen is Nigel en hij heeft jou gered,’ zei Noah een beetje plechtig.

